

“A Ítaca creiem que per sortir del forat cal saber que algú t'espera”

Dij, 19/02/2015 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) Avui seran tres més a dinar. Ja viuen en un altre pis de la Fundació Acollida i Esperança, de forma més autònoma, però tornen a Ítaca perquè s'hi “senten com a casa”. És una situació habitual en un projecte que celebra vint-i-cinc anys de trajectòria al barri Gòtic de Barcelona i que es manté fidel als orígens: l'atenció als més vulnerables.

Tenir la sida o el VIH als anys vuitanta era l'origen de molts estigmes i situacions de marginació i exclusió social. Llavors la germana **Genoveva Massip**, filla de la Caritat, i el franciscà **Josep Costa** van crear un espai d'acollida que en molts casos va servir perquè persones malaltes i soles poguessin morir acompanyades: [el pis Ítaca](#).

“La soledat no buscada és dura i violenta”

L'actual coordinadora d'Ítaca, **Esther Borrego**, destaca com el treball es continua fent des del vincle i la confiança entre la persona atesa, els professionals i col·laboradors i els mateixos companys de pis. Ella fa vuit anys que hi és i reconeix amb admiració que “el voluntariat en aquesta casa és un regal”.

La gestió d'un equip humà nombrós –són una seixantena de voluntaris– comporta dificultats, però també “caliu i grandesa”. Borrego està convençuda que és un dels puntals del projecte i el seu tret diferencial. Des del punt de vista de les persones ateses és significatiu tenir tantes persones diferents disposades a dedicar-los el seu temps: “Creiem que la millor manera per sortir del forat és saber que ets important per algú i que aquest algú t'espera”. També diu que “és un acte de veritable participació ciutadana: fer un món millor començant per allò que m'envolta”.

Però tots són conscients que treballen amb matèria sensible: “La soledat no buscada és dura i violenta”, diu la coordinadora del centre. Per això es treballa la creació de vincles, que són necessaris per a tots. Molts dels col·laboradors defineixen el fet de venir a Ítaca com “passar una estona amb uns amics”.

Un estil compartit per Sostre

El projecte d'Ítaca recorda l'experiència de [Sostre](#): el pis del carrer Pescadors de Barcelona on un grup nombrós de voluntaris fan torns per convida gent sense llar, una iniciativa de la comunitat de famílies laiques que viuen al mateix barri de la Barceloneta.

A Sostre parlen d'una “relació propera i amistosa” entre voluntaris i usuaris i es diferencia de l'experiència d'Ítaca, entre d'altres coses, pel fet que no té una

comunitat al darrera. Però la convivència més espontània, sense un programa d'activitats i amb les portes obertes són comunes en ambdós casos.

Borrego explica que la Fundació Acollida i Esperança en els seus inicis es van inspirar en l'Arca de Jean Vanier, que creava comunitats de vida en què conviuen persones amb discapacitats i d'altres que no ho eren. “És un model on es comparteix vida”, diu. S'hi troben els que hi van de visita, d'altres que hi treballen i les persones que necessiten aquell espai. “En aquest compartir el rol que s'estableix entre les persones no és el mateix que en espais més formals”, sosté Borrego.

I de fons l'objectiu és el del principi: buscar la millora de l'autonomia i qualitat de vida de les persones acollides, que s'han quedat al carrer sense res ni ningú. Ítaca, de la [Fundació Acollida i Esperança](#), comparteix així valors i missió amb la institució mare, l'[Obra Social de Santa Lluïsa de Marillac](#), que aquest curs ha celebrat 35 anys.